

Φωνές Επιζώντων: Με Τον Καιρό Θα Καταλάβεις

Στην προσπάθειά της να δώσει φωνή σε εκείνες που συχνά ξεχνιούνται και υποβιβάζονται στην ανώνυμη, απρόσωπη μάζα, η Armadine Love Saadio καταγράφει τη ζωή μιας επιζώσας σεξουαλικής εκμετάλλευσης και κακοποίησης. Το θαρραλέο και γεμάτο προβληματισμούς έργο της παρακολουθεί τη ζωή της Ρίτας, βυθίζοντας τους αναγνώστες και τις αναγνώστριες στη συναισθηματική τρικυμία του ταξιδιού της από παιδί μέχρι να γίνει γυναίκα. Στο παρακάτω απόσπασμα από το ακυκλοφόρητο ακόμα μυθιστόρημά της, που έχει γραφτεί στα γαλλικά, βλέπουμε τη Ρίτα να υποφέρει καθώς αναγκάζεται να εγκαταλείψει τα όνειρα και τις σπουδές που τόσο αγαπά. Η μητέρα της της εξηγεί ότι όλα αυτά ήταν μόνο μια ψευδαίσθηση, πληρωμένη από το θείο Ιβ, σαν προκαταβολή για μια ζωή υποταγής. Η συμφωνία έχει γίνει και δεν έχει άλλη επιλογή παρά να συμβιβαστεί ή να βρει τη δύναμη να το σκάσει... μόνη και φοβισμένη.

Αυτή η ανάρτηση είναι ένας πρόλογος για τη ζωή της πριν το τράφικινγκ – την εγκατάλειψη των σπουδών της εξαιτίας ενός υποχρεωτικού γάμου, τις παιδοφιλικές και αιμομικτικές πράξεις του πατέρα της και το απότομο τέλος των προσωπικών της ονείρων και φιλοδοξιών. Όλα αυτά είναι κάποια από τα λιγότερο γνωστά στο ευρύ κοινό στοιχεία στη ζωή των γυναικών που πέφτουν θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης.

Βλέποντας ότι η κόρη της δεν αντιδρούσε την ταρακούνησε για λίγο ώστε να επιστρέψει στην πραγματικότητα. Αλλά η Ρίτα δεν έδειχνε το παραμικρό σημάδι αντίδρασης. Η μητέρα της, με τη βοήθεια μιας θείας, την οδήγησε στο δωμάτιό της. Την ξάπλωσαν στο κρεβάτι και τη βοήθησαν να έρθει στα συγκαλά της με ελαφριά μασάζ. Η μητέρα της προσπάθησε να της εξηγήσει πώς έχουν τα πράγματα:

«Γιατί κάνεις έτσι; Ξέρεις πολύ καλά ότι πάντα ήθελα το καλύτερο για σένα κι αυτό δεν έχει αλλάξει. Ο πατέρας σου κι εγώ σου βρήκαμε έναν καλό σύζυγο. Έναν ευγενικό και πλούσιο άντρα που θα σε κάνει ευτυχισμένη. Χαμογέλα λοιπόν! Σκούπισε τα δάκρυά σου κι έλα μαζί μου στο σαλόνι».

=

Μ' αυτά τα λόγια, η κοπέλα ένιωσε να κλονίζεται ακόμα παραπάνω. Αυτό λοιπόν σήμαινε καλός για τη μητέρα της: «ένας ευγενικός και πλούσιος άντρας». Τα συναισθήματα δεν μετρούσαν. Ούτε και η άποψη της γυναίκας. Όλα εξαρτώνταν από τον άντρα που έκανε την πρόταση και από τους γονείς που έδιναν τη συγκατάθεσή τους. Δεν ήταν κάτι νέο, αλλά η Ρίτα δεν σκόπευε να το αφήσει να συμβεί. Αν ήταν μια μέρα να παντρευτεί, θα είχε λόγο κι εκείνη, κι αυτό δεν το διαπραγματεύοταν. «Δεν μπορείς να μου το κάνεις αυτό μαμά. Δεν θα τολμούσες...» επανέλαβε. Αλλά η μητέρα της απάντησε: «Είναι για το καλό σου. Πίστεψέ με!» Αυτή η κουβέντα έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει και μια ασυγκράτητη οργή πλημμύρισε την κοπέλα:

«Δεν έχεις ιδέα ποιο είναι το καλό μου μαμά. Αν είχες, δεν θα μου έκανες ποτέ τέτοιο πράγμα. Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι για μένα να τελειώσω τις σπουδές μου και να βρω δουλειά. Πώς περιμένεις να κάνω τους ανθρώπους που σε κορόιδευαν εξαιτίας μου να νιώσουν ντροπή, όπως μου ζητούσες πάντα, αν με αναγκάσεις τώρα να παντρευτώ; Δεν θέλω να παντρευτώ!»

Funded by the European Union's
Asylum, Migration and Integration Fund

MEDITERRANEAN
INSTITUTE OF
GENDER STUDIES

SOLWODI
Solidarity with Women in Distress
Solidarité avec Femmes en Noc

Centre
marta

Immigrant
Council of
Ireland

Caritas
CYPRUS

EUROPEAN NETWORK
OF HUMAN RIGHTS

EUROPEAN
COUNCIL

Η μητέρα της έμεινε σιωπηλή για λίγο, κι έπειτα ζήτησε ευγενικά από τη θεία να πάει με τους άλλους στο άλλο δωμάτιο. Γύρισε ξανά στην κόρη της και της εξήγησε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να συμφωνήσει να παντρευτεί γιατί είχε δώσει μια υπόσχεση κι είχε έρθει η ώρα να την τηρήσει. Όταν η Ρίτα ήταν δώδεκα χρονών, είχαν τάξει το χέρι της στον άνθρωπο που είχε πληρώσει ως τώρα για τις σπουδές της, ο οποίος είχε πρόσφατα αποφασίσει ότι ήθελε πια τη γυναίκα του. Η ίδια είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να εξασφαλίσει ότι η Ρίτα θα προχωρούσε όσο το δυνατόν περισσότερο τις σπουδές της. Όταν πήρε το πτυχίο της, είχε καταφέρει να τον πείσει κι εκείνος είχε συμφωνήσει, να την αφήσει να πάρει τουλάχιστον ένα ακόμα ανώτερο πτυχίο πριν από το γάμο. Είχε υποσχεθεί ότι θα φρόντιζε για όλα, όπως είχε κάνει τόσα χρόνια. Αλλά λίγους μήνες αφότου άρχισαν τα μαθήματα είχε ξαφνικά αλλάξει γνώμη κι ήθελε ο γάμος να γίνει αμέσως. Η μητέρα δεν είχε καταφέρει να με κανέναν τρόπο να τον πείσει να περιμένει κι άλλο.

«Ξέρω ότι σου είναι δύσκολο. Αλλά πρέπει να με καταλάβεις. Κατάφερες να φτάσεις μέχρι το πτυχίο. Δεν είναι άσχημα για κορίτσι».

Η Ρίτα άκουγε κι ένιωθε την καρδιά της να μαυρίζει. Επειδή ήταν κορίτσι, το γεγονός ότι είχε πάρει πτυχίο ήταν άθλος, σύμφωνα με τη μητέρα της. Από τον πατέρα της θα μπορούσε να το δεχτεί, γιατί είχε μάθει να ζει ακούγοντας τα υποτιμητικά του σχόλια. Αλλά από τη μητέρα της, αυτό παραήταν βαρύ. Εκείνη που της είχε μιλήσει τόσο πολύ για την σημασία του σχολείου τελικά δεν πίστευε αρκετά σ' αυτήν.

«Ο γάμος είναι κάτι πολύ πιο περίπλοκο απ' όσο νομίζεις κόρη μου. Με τον καιρό θα καταλάβεις. Θα προσαρμοστείς και τελικά θα φτάσεις να εκτιμάς τον άντρα σου. Δεν υπάρχει πληγή που να μη τη γιατρεύει ο χρόνος».

Συνειδητοποιώντας την ήττα της, η Ρίτα προσπάθησε τουλάχιστον να μάθει ποιος θα ήταν ο άντρας στον οποίο θα όφειλε τώρα υπακοή και υποταγή· η απάντηση της μητέρας της την ισοπέδωσε εντελώς: «Ο θείος Ιβ...» της είπε.

Ήταν η χειρότερη απάντηση που θα μπορούσε να πάρει. Αν είχε ακούσει «ο γιος του θείου Ιβ» μπορεί ίσως να είχε παραμείνει μια σπίθα. Αλλά «ο θείος Ιβ» ήταν η χαριστική βολή. Σίγουρα η μητέρα της προσπαθούσε να την αποτελειώσει. Ο θείος που την είχε δει να μεγαλώνει και που έμοιαζε να είναι στην ίδια ηλικία με τον διεστραμμένο πατέρα της· ο θείος που τη φώναζε τρυφερά «γλυκιά μου» και της έδινε κρυφά χαρτονομίσματα, ζητώντας της να δίνει τον καλύτερο εαυτό της στο σχολείο· εκείνος που ερχόταν κάθε φορά που ο πατέρας της ήθελε να διακόψει τις σπουδές της και ξαφνικά όλα λύνονταν... Τώρα εξηγούνταν όλα! Η Ρίτα ξέσπασε σε κλάματα: «Όχι αυτόν... Όχι αυτόν μαμά... Κάποιον άλλο ίσως... αλλά όχι αυτόν...» εκλιπαρούσε απεγνωσμένα.

«Στην αρχή θα είναι λίγο δύσκολο, αλλά αν είσαι μια καλή σύζυγος όλα θα πάνε καλά. Είναι ώριμος άντρας! Θα σε έχει πριγκίπισσα. Είναι κελεπούρι» τη διαβεβαίωνε η μητέρα της.

«Δεν μου αρέσει μαμά, Δεν θα μπορούσα ποτέ να τον αγαπήσω».

Funded by the European Union's
Asylum, Migration and Integration Fund

MEDITERRANEAN
INSTITUTE OF
GENDER STUDIES

SOLWODI
Solidarity with Women in Distress
Solidarietà alle Donne in Noia

centre
marta

ΚΛΑΡΙΔΟΣ ΣΟΚΙΑΛΙΝΙ
ΨΥΧΟΛΟΓΙΝΙΣΙ
ΨΑΛΙΒΟΣ-ΣΕΝΤΡΟΣ

Immigrant
Council of
Ireland

IROKO

Caritas
CYPRUS

EUROPEAN NETWORK
OF HUMAN RIGHTS

EUROPEAN
COUNCIL

«Μη μιλάς για πράγματα που δεν τα καταλαβαίνεις κόρη μου. Δεν χρειάζεται να τον αγαπήσεις. Στο γάμο, η αγάπη είναι ευθύνη του άντρα και ευθύνη της γυναίκας είναι να τον σέβεται. Να υπακούς τον άντρα σου, να τον αφήσεις να σε αγαπάει κι όλα θα πάνε καλά. Στο ζευγάρι, αν η γυναίκα αγαπάει όσο κι ο άντρας της, σίγουρα θα δημιουργηθεί μια ανισορροπία που θα την κάνει να υποφέρει περισσότερο...»

Με τα λόγια αυτά, η Ρίτα ένιωσε την ελάχιστη ενέργεια που της είχε απομείνει να στερεώσει. Έμεινε εντελώς αδύναμη, να αναρωτιέται αν θα έπρεπε να συνεχίσει να αγωνίζεται και πώς να το κάνει. Η μητέρα της τής σκούπιζε τα δάκρυα ενώ της έλεγε χίλια πράγματα για να τη βοηθήσει να ηρεμήσει και να συνεργαστεί. Της ξεκαθάρισε ότι με δεδομένη τη σημασία της επένδυσης που είχε κάνει ο Τοντόν Ιβ στο πρόσωπό της, τής ήταν αδύνατο να του πει όχι.

«Ξέρεις πολύ καλά ότι ο πατέρας σου δεν ήθελε ποτέ να ξοδέψει ούτε δεκάρα για τις σπουδές σου. Επιπλέον, δεν θέλει να δώσει τίποτα ούτε για τις αδερφές σου. Πίστευε πάντα ότι τα κορίτσια δεν έχουν δουλειά στο σχολείο κι αυτό δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Μπόρεσες να φτάσεις σε αυτό το επίπεδο σπουδών μόνο χάρη στον θείο Ιβ. Μην είσαι αχάριστη. Ο καλύτερος τρόπος να τον ευχαριστήσεις είναι να δεχτείς να γίνεις γυναίκα του. Μαζί του δεν θα σου λείψει τίποτα. Θα ξέρει πώς να σε φροντίζει, όπως έκανε πάντα».

Εξαντλημένη η Ρίτα κλείστηκε στη σιωπή. Η μητέρα της τη βοήθησε να ετοιμαστεί και την οδήγησε στο σαλόνι κάτω από τις επευφημίες της θείας της, που την έβαλε να καθίσει σε μια γωνία. Άρχισε τελικά η τελετή για την προίκα. Τα πάντα συνέβαιναν μπροστά στα μάτια της, τα μάτια της ήταν ανοιχτά, όμως εκείνη δεν έβλεπε και δεν άκουγε τίποτα. Ακόμα και στις πιο μαύρες σκέψεις της, δεν είχε ποτέ φανταστεί ότι θα ο γάμος της θα γινόταν με τόση ελαφρότητα. Η φιλοδοξία της να κάνει καριέρα σαν ανεξάρτητη γυναίκα έκανε φτερά χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτα για να αλλάξει την κατάσταση. Κι όμως, είχε φτάσει να πιστεύει ότι θα ήταν εφικτό, τόσο κοντά είχε πλησιάσει τους τελευταίους μήνες. Τα πήγαινε τόσο καλά! Γιατί είχε ενδώσει στον εκβιασμό της μητέρας της, όταν ο εσωτερικός της εαυτός δεν της επέτρεπε με κανένα τρόπο να ακολουθήσει αυτόν το δρόμο; Ήξερε ότι θα κατηγορούσε τον εαυτό της για όλη της τη ζωή που αγνοούσε τη διαίσθησή της, τη διαίσθηση που δεν την είχε ξεγελάσει ποτέ.

Όλοι στο σπίτι περνούσαν υπέροχα και απολάμβαναν κάθε στιγμή, εκτός από τη νύφη. Η Ρίτα είχε αντέξει διάφορα σιχαμερά παιχνίδια με τον πατέρα της κι είχε μάθει ακόμα και να τα ανέχεται, παρ' όλα αυτά όμως, αναρωτιόταν πώς να κατάφερνε να αντέξει αυτή την ένωση που της επέβαλλαν. Να έχει αγωνιστεί τόσο σκληρά ενάντια στον πατέρα της για να διατηρήσει την αγνότητά της για να καταλήξει στα σεντόνια του φίλου του! Ήταν πραγματικά άτυχη. Κοίταξε προς το θείο Ιβ. Καθόταν άνετα κι έδειχνε τόσο χαρούμενος, χωρίς να τον ενδιαφέρει καθόλου τι σκεφτόταν ή τι αισθανόταν αυτή τη νεαρή κοπέλα, που την είχε δει να μεγαλώνει με τα μάτια του κι ήταν έτοιμος να την κάνει γυναίκα του. Ένωθε αηδιασμένη κι ήταν σίγουρη ότι δεν θα τον άφηνε ποτέ να απλώσει τα χέρια του επάνω της...

Funded by the European Union's
Asylum, Migration and Integration Fund

